CRITERIUL INTERNAȚIONAL AL JUNIORILOR

CONSTANȚA, 26 (prin telefon, de la trimisul nostru). — După cursa de contratimp individual, care a triat pe concurenții în raport cu calitățile și pregătirea speranțele ciclismului din R.D. Germană, Franța și România au luat marți startul în etapa a treia a „Criteriului juniorilor" — 102 km — cu plecare în bloc, desfășurată pe șoseaua Constanța — Tulcea. Tinerii rutieri români, în frunte cu alergătorii de la C.S. Brăila, C.S.M. Cluj, Steaua și Olimpia București au atacat în permanență pozițiile fruntașe. La numai 20 km, D. Greil, purtătorul tricoului galben, a spart. Profitînd de acest lucru au trecut pe rînd la trenă M. Hrisoveri, P. Cimpeanu, Șt. Szekely, I. Selejan, care au rulat susținut. Cu aproximativ 40 km înainte de sosire au lansat atacul decisiv. M. Hrisoveri, I. Selejan, P. Cimpeanu, N. Gavril, Șt. Szekely, cărora le-a prins plasa K. Oberfrantz și M. Görke (ambii din R.D.G.). s-au desprins de pluton. Ei au rulat compact pînă în apropiere de sosire, cînd au început tatonările pentru sprintul final. I-au ajuns din urmă Șt. Ene și C. Tudoran (ambii C.S. Brăila), care au „escaladat" dealul Dolofacului în plasa unei mașini (manevră nepermisă, pentru care, cu siguranță, vor fi sancționați). La sprint a învins M. HRISOVERI (C.S. Brăila), cronometrat cu 2h 51:00, urmat în același timp de P. Cimpeanu (Olimpia București), K. Oberfranz (R.D.G.), Șt. Szekely (C.S.M. Cluj), C. Tudoran (C.S. Brăila), Șt. Ene (C.S. Brăila), I. Selejan (C.S.M. Cluj), M. Görke (R.D.G.), N. Gavrilă (Steaua).

Clasament general: 1. M. HRISOVERI 5h 46:48, 2. K. Oberfrantz 5h 46:53, 3. P. Cimpeanu 5h 47:31, 4. C. Tudoran 5h 48:03, 5. M. Görke 5h 48:44, 6. St. Ene 5h 48:50.

Miercuri, în ultima etapă, se dispută un circuit pe străzile orașului Constanța — 33 km.

Tr. IOANIȚESCU

BRĂILA — NUCLEU AL TRADIȚIEI PUGILISTICE ROMÂNEȘTI

Prin anii imediat următori primului război mondial, tinerii brăileni au fost fermecați de demonstrațiile pugilistice organizate de navigatorii francezi și englezi în răstimpuri de popas. Și, într-o efervescență necunoscută pînă atunci, principalele noțiuni și deprinderi ale „sportului nobil" au fost însușite rapid, cuprinzînd aproape întregul tineret al orașului. Aceștia au fost primii pași ai boxului românesc. Constantin Nour, Ion Zlătaru, Șerbu Neacșu, Emil Cișmaș, Dănilă Done, Lucian Preoteasa, Eustațiu Mărgărit, Ion Peicin, Constantin și Mircea Dobrescu au făurit faima boxului brăilean, i-au conferit tradiția, confirmată astăzi, de „noul val", din care amintim pe Antoniu Vasile, Aurel Mihai, Ion Covaci, Paul Dobrescu, Calistrat Cuțov.

„EUROPENELE" DE LA BUCUREȘTI NE-AU BUCURAT ȘI... OBLIGAT

Ecoul celei mai mari confruntări pugilistice care a avut loc în țara noastră s-a simțit pretutindeni, dar nicăieri, poate, ca în acest oraș. Și este ușor de înțeles. Patru din cei 11 pugiliști care au reprezentat țara la marea confruntare au luat cunoștință cu boxul la Brăila.

— Într-adevăr, Aurel Mihai, Antoniu Vasile, Calistrat Cuțov și Ion Covaci, care au evoluat în ringul „europenelor", au plecat de la noi, ne spune tov. FOTA POPI, președintele Consiliului municipal pentru educație fizică și sport. Succesele lor, indiferent pe ce meleaguri sau în ce concursuri sînt dobîndite, ne bucură nespus de mult. Dorința noastră de a reedita astfel de satisfacții este firească. Și Campionatele europene ne-au obligat mai mult ca oricînd. Am făcut, apreciem noi, un lucru bun, trimițînd la marea confruntare doi specialiști brăileni, în scopul de a se informa; de a lua cunoștință cu elementele noi apărute în tehnica, tactica sau metodica instruirii boxerilor, tocmai pentru a asigura perpetuarea tradiției noastre. Permanent sîntem animați de dorința de a da țării elemente valoroase, de a le descoperi și crește. Campionatul continental a fost văzut cu ochi de specialist, deci critic, de către *Gheorghe Bobinaru*, trimis pentru probleme tehnice și metodice, și de *Alexandru Mihăilescu*, pentru probleme de orientare în arbitraj. Prezența lor acolo s-a dovedit deosebit de utilă. Au fost culese observații importante care, apoi, au format punctul de plecare al unor ample discuții, pe baza cărora s-a trecut la alcătuirea unui plan de acțiune, pe care, dacă doriți, îl vom parcurge împreună.

— Am dori să ne precizați doar cîteva aspecte concrete și esențiale referitoare la direcțiile în care v-ați orientat munca.

— În primul rînd, am reorganizat secțiile de box, cooptînd în biroul secțiilor oameni pasionați, avînd posibilități de sprijinire a boxului, eventual foști practicanți. Apoi, în cadrul unor colocvii practice s-au stabilit direcțiile și noile aspecte metodice ale instruirii, prin prisma observațiilor făcute la Campionatele europene și a indicațiilor date de către F. R. Box. Imediat am inceput o campanie de selecție, care nu s-a sfîrșit nici astăzi. Ea se face permanent, atît în mod organizat, cît și spontan. Un mare ajutor în această acțiune îl primim din partea medicului sportiv *Constantin Tonu*. Principalele școli de unde selecționăm sportivii sînt: Grupul școlar profesional Progresul, Grupul școlar chimie, Centrul școlar forestier, Centrul școlar de construcții, licee și școli generale.

— Sîntem bucuroși că am găsit un sprijin efectiv la conducerile unor școli — intervine tovarășul GRIGORE RIZU, vicepreședinte al C.M.E.F.S. — și ne face deosebită plăcere să amintim în această ordine de idei pe directorul Centrului școlar de construcții, tov. *Gheorghe Iordache* și pe tov. *Gherasim Ologu*, director adjunct la Grupul școlar Progresul. În aceste două școli sînt organizate periodic adevărate concursuri de selecție, pe clase. Atragerea tineretului spre box se face pe toate căile posibile, pornindu-se de la munca antrenorilor și pînă la sprijinul acordat în coloanele ziarului local „ÎNAINTE". Cea mai mare influență, însă, o exercită galele de box.

ACTIVITATE INTENSĂ TOT TIMPUL ANULUI

Alcătuirea unui calendar competițional care să asigure eșalonarea întrecerilor pe tot parcursul anului, ținîndu-se însă seama de obiectivul major — campionatele naționale de juniori și seniori —, precum și angrenarea tuturor sportivilor într-un sistem competițional adecvat, constituie probleme esențiale. Cercetînd cu atenție calendarul competițional, observăm că orașul Brăila participă la toate competițiile de mare amploare din țară, iar în spațiile dintre acestea, numeroase competiții amicale sau oficiale locale mențin activitatea la un nivel ridicat. Pentru a exemplifica, citățm „*Cupa orașului Brăila*", competiție desfășurată în trei etape, eșalonată pe tot parcursul anului: etapa I — iarna, etapa a II-a — vara, etapa a III-a — toamna. La întrecere participă toți juniorii din oraș, competiția exercitîndu-și simultan două funcții: menținerea juniorilor în activitate, ridicarea măiestriei lor sportive, precum și selecția juniorilor brăileni care iarna sînt înscriși în campionatul național. Fiecare secție de box s-a angajat să organizeze cîte o gală, lunar. O competiție originală este „*Cupa tinerelor speranțe*", la care, în fiecare gală, alături de pugiliști consacrați participă și începători.

În municipiul Brăila funcționează 5 secții de box, dotate cu aparatura necesară (nu toate, însă, la un nivel corespunzător), răspîndite în diferite cartiere ale orașului: P.A.L. — antrenor *Gh. Bobinaru*, UNIREA TRICOLOR (C.F.A.) — antrenor *Gh. Baltă*, VOINȚA — instructor *V. Plingeanu*, C.S. PROGRESUL — antrenor *I. Turcu*, C.S.O. — antrenor *Ion Zlătaru*. Cele mai puternice secții sînt cele conduse de către antrenorii Gh. Bobinaru, Gh. Baltă și Ion Turcu. Centrul de copii și juniori, înființat în ianuarie, cuprinde peste 800 de tinere speranțe, dintre care, așa cum ne spunea antrenorul Ion Zlătaru, „vreo 17 sînt de mare perspectivă. Cuțov va avea urmași..." În total se află în activitate susținută pe teritoriul municipiului circa 180 de pugiliști juniori și seniori.

METAMORFOZE NEDORITE

Activitatea plină de pasiune a acestor antrenori întîmpină, însă, și piedici. Pentru perioada de vară orașul ar putea dispune de două arene de box, dintre care una cu o capacitate de 2 500 de locuri. Firește, nu la toate galele este necesară arena mare. În oraș există alta mai potrivită pentru gale de mai mică importanță, așezată în partea centrală a orașului. Este arena de pe strada Republicii, unde cu ani în urmă Mircea Dobrescu, Ghețu Velicu și Șerbu Neacșu culegeau ropote de aplauze pentru evoluțiile lor. În prezent, în această arenă nu se poate pătrunde din cauza pereților de scîndură și de carton ai unor gherete cu mărunțișuri, amplasate la intrarea în arenă. În acest mod s-a deschis un bazar, închizîndu-se porțile unei arene sportive. Au fost făcute toate intervențiile menite să aducă reglementarea dorită, dar inutil. Acolo ar fi putut evolua cei 80 de copii ai lui Zlătaru, campionii de juniori Șt. Tudor și Constantin Octavian, pregătiți de Gh. Bobinaru, tinerii Gh. Ciochină, Vlad Ionel, Stroe Zaharia sau Florea Marcel, toți finaliști sau foști campioni naționali de juniori.

PASIUNE, MODESTIE ȘI PRICEPERE

Vizitînd sala de antrenament unde Gh. Bobinaru își pregătește cu minuțiozitate frumoasele surprize, ne-am dat seama ce ripostă constituie această „sală" pentru cei ce-și justifică lipsa rezultatelor reclamînd condițiile materiale necorespunzătoare. A fost de ajuns acest contact pentru a înțelege că aici domnește, îndubitabil, pasiunea și priceperea. Discutînd cu acest mare iubitor de copii, am aflat cîteva lucruri interesante.

— Ideea care mă călăuzește, ne-a spus apreciatul antrenor, este grija pentru selecție. O selecție bună înseamnă 50 la sută performanță asigurată. De altfel, lotul boxerilor englezi la recentul campionat european mi-a confirmat vederile: selecție timpurie. Cea mai mare bucurie pentru mine este să văd în sală mulți copii, multă mișcare. Cînd numărul lor scade, am senzația că mi-e urît și încep alergătura prin școli și cartiere.

— După ce criterii selecționați copii?

— Criteriul esențial este pasiunea. Celelalte criterii morfo-funcționale nu se pot generaliza, mai ales la vîrsta la care eu fac selecția.

— Ce rezultate ați obținut anul acesta?

— Doi dintre elevii mei au cucerit titlul de campioni naționali de juniori: St. Tudor, la categoria semimuscă și Constantin Octavian, la muscă. La campionatele naționale de juniori, Gheorghe Ciochină, care a ocupat locul doi, după o luptă foarte strînsă, deși a pierdut a fost răsplătit pentru evoluția sa cu o frumoasă cupă. Este cel mai mare talent pe care-l am în sală la ora actuală.

Vizitînd apoi și sala în care Ion Zlătaru este permanent înconjurat de o puzderie de copii, căutăm să intuim zilele cînd pumnii lor vor încăpea cu greu în mănuși... Vrînd parcă să se justifice, făcînd un slalom printre micii săi elevi, antrenorul se apropie de noi: „Îi vedeți? Încă nu știu ce-i aia box. Deocamdată, jocuri, gimnastică cu mănușile în mînă, exerciții de dezvoltare fizică și alfabetul pugilistic, fără nici o confruntare. Interesul nostru este ca ei să crească aici, în sală, să se obișnuiască în așa măsură cu ea, încît atunci cînd se pune problema performanței să fie deja familiarizați cu termenii, cu aparatura și să dispună de o bună pregătire fizică. Aceeași atmosferă o puteți întîlni și la Gh. Baltă".

Reflectînd asupra celor văzute, nu poți să nu te întrebi: cîți antrenori depun atîta pasiune și interes ca acei din Brăila?

Gh. ILIUȚĂ

VIZITA BĂTRÎNULUI DOMN

Străvită între evenimente, vizita recentă la București a lui Stanley Mathews a trecut dacă nu neobservată (ar fi fost și imposibil, într-atît de mitic este pentru urmăritorii sportului Sir Stanley) în orice caz mult prea puțin știută și dezbătută decît am fi pariat citind telegrama cu vorbele: „Sosesc luni aeroportul Băneasa". Se întîmplă.

Supărătoare însă este nu atît semi-ignorarea prezenței, cît trecerea foarte, foarte rapidă peste scopul practic al călătoriei aceluia care a dominat vreme de aproape trei decenii fotbalul englez și internațional. Stanley Mathews, omul care joacă pe post de extremă la 50 de ani, devenit simbol al longevității sportive, n-a descins în România nici ca mare jucător, nici ca antrenor, nici ca reprezentant al federației britanice de specialitate, nici ca profesor de tehnică și tactică pentru străini, nici ca impresar: el a venit aici în calitate de bătrîn. Într-adevăr, prezentîndu-se la Federația română de fotbal, Mathews a declarat că sensul turneului european și deci al etapei bucureștene îl constituie organizarea unor meciuri internaționale de old-boys. Printre care, evident, o întîlnire România-Anglia.

Ideea urmărită de Mathews se situează dincolo de afaceri și pe deasupra chiar a spectacolului fotbalistic pur și simplu. Mathews, simbolul longevității militează pentru o idee care, dacă ne privim sincer două clipe în ochi, este cam fundamentală: cum să trăim mai mult cu adevărul, cum să jucăm și să ne jucăm mai mult, cum să marcăm mai mult, în fatala poartă adversă, cum să zburdăm mai mult pe gazonul stadionului și vieții, cum, mai ales, să învingem mai mult. Din manifestare simpatică, generatoare de emoții cumsecade și amintiri, Mathews vrea, revoluționar, să transforme meciurile dintre old-boys în expresie a posibilităților umane într-o prelungirea, la nivel înalt, a vieții. Și, trebuie să notăm, inițiativa vine cam împotriva curentului, astăzi, știut fiind că lumea profesionistă a sportului este obsedată de „virstă", ca și cum orice an în plus peste cei 25 ai atletului ar echivala cu o maladie gravă. De cite ori n-auzim că interul care a împlinit alaltăieri 30 de ani este bătrîn, ca să nu mai vorbim de înotător, senil la 19 ani jumătate...

Toată suflarea specialiștilor se zbate mondial pentru alcătuirea echipelor și campionatelor under 23. E normal. E în interesul performanței sportive.

Sir Stanley Mathews se zbate pentru alcătuirea unui campionat al echipelor „peste 41". E și mai normal încă. E în interesul performanței umane.

AL. MIRODAN

POST RESTANT

VALOARE CONSOLIDATĂ

Eclatanta și — am să arăt mai la vale de ce — NEsurprinzătoarea, totuși, victorie obținută de Țiriac și Năstase la Wimbledon a zguduit din temelii ierarhizarea statornicită în tenisul mondial și a indispus, sînt sigur, prin inedit, ca să zic așa, obișnuințele prea rafinate și prea conservatoare. Este vorba, fără nici un fel de exagerare, de unul din galoanele cele mai prestigioase pe care și le-a așezat pe umeri sportul nostru, din toate sectoarele sale și din toate timpurile.

Jucători de tenis de mare clasă am mai avut noi și participări în această supercompetiție de elită care este „Cupa Davis", — de asemenea. A fost — ca să mă refer numai la piscurile ivite de-a lungul anilor — Nicolae Mișu — a fost Gică Poulief, — a fost Hamburger, — a fost Caralulis, — a fost Schmidt, — a fost Tănăsescu, — a fost Gogu Viziru, și o comparație a valorii lor intrinsece, independent de rezultatele obținute, cu cele două rachete actuale este greu de făcut, întrucît e vorba, mai întîi, de alte epoci de prezență sportivă și, apoi, și de alți adversari, a căror valoare, de asemenea, nu se poate stabili în raport cu jucătorii străini prezenți astăzi pe courts-urile lumii. Valoarea performanței în sine însă aparține, cert, lui Țiriac și Năstase.

Spuneam, tovarășe redactor, la început că, totuși, marea victorie reușită la Wimbledon NU trebuie socotită surprinzătoare. Într-adevăr, de ce surprinzătoare, cînd jucătorii noștri au intrat în focul disputei cu tenismanii englezi după o lungă și revelatoare suită de întîlniri și de succese individuale și după victorii concludente în formație de reprezentanți ai țării chiar în jocurile CUPEI? Edificiul acesta al succeselor de pînă la întîlnirea cu tenismanii insulari în fieful lor se putea, firește, să nu fie suficient ca Țiriac și Năstase să iasă victorioși. Se putea! Dar el era, în același timp, și o premisă, o premisă solidă care ne arăta că ei intrau în joc cu șanse certe. În nici un caz, ei nu au avut în această întîlnire rolul unor outsideri — ci, e bine să știm și s-o spunem net: pe acela al unor parteneri **absolut egali**, așa încît, ideea de surpriză se exclude de la sine.

Altceva însă, cred eu, trebuie remarcat, pentru că, am impresia, nu s-a subliniat acest amănunt determinant, pregătitor aș spune, al marii victorii culese strălucit pe gazonul inițial handicapant de la Wimbledon.

Federația noastră a avut, mai de mult, inspirata idee (pentru care, măcar acum, se cuvine s-o felicităm) de a-i înscrie pe Țiriac și Năstase în rîndul **jucătorilor amatori autorizați** — ceea ce, cu alte cuvinte, le-a dat dreptul să participe și în turnee **open**, — adică și în compania jucătorilor profesioniști, de regulă superiori celor amatori. De multe luni de zile, excelenții noștri jucători și-au încrucișat mingile peste fileu cu aproape toți marii jucători ai lumii — amatori sau profesioniști. Acest rodaj de luni de zile de întreceri **open** le-a consolidat valoarea și le-a diversificat măiestria. Să ne gîndim numai că — fără această excelentă și, poate, îndrăzneață inițiativă a federației —, ei ar fi fost reduși la cele cîteva întîlniri — amicale sau oficiale — reclamate de o activitate din care ar fi fost exclus **open**-ul și vom conchide, logic, că progresul vertiginos realizat de ei n-ar fi fost posibil.

Evident, absolut evident în primul rînd a fost valoarea lor, — apoi a venit **open**-ul. Dar — mă întreb — fără acest **open** valoarea lor s-ar fi putut, în alte conditiuni, contura pînă la dimensiunile succeselor cunoscute și ale unei victorii la Wimbledon?

Iată de ce eu cred că, în toată această treabă excepțională, un merit îl are și **open**-ul.

Al. d-tale,
V. T. RANU
p. conf.,
— c. grigoriu —

PREGĂTIRILE ECHIPEI NAȚIONALE DE BASCHET

În cadrul pregătirilor pe care le efectuează în vederea participării la apropiatele campionate balcanice și campionatele europene, reprezentativa de seniori a României a susținut la Budapesta cîteva meciuri de verificare în compania selecționatelor țării gazdă și Algeriei. Avînd o evoluție bună, sportivii români au cîștigat toate meciurile: 93—75 (45—28) cu Ungaria, 108—72 (50—35) cu Algeria, 72—56 (33—34) revanșa partidei cu Ungaria. Întîlnirile cu formația țării gazdă au fost arbitrate de cuplurile maghiare Kassai—Tarr și respectiv Tarr—Zsirosi.

Meciurile, în special cele cu echipa Ungariei, au permis antrenorului Al. Popescu să efectueze o verificare atentă a tuturor jucătorilor, precum și a unor sisteme de atac și de apărare. În defensivă, de pildă, au fost utilizate alternativ sistemele om la om clasic, presing și apărarea combinată. Au fost folosiți următorii jucători: **Cernea, Rühring, Nosievici, Dragomirescu, Jekeli, Albu, Czmor, Diaconescu, Novac** și **Tarău.**

ÎNTRE CER ȘI PĂMÎNT

La Sinpetru, unde meșterul Titi Enăchescu ridică noi promoții de planoriști

Omul cu trăsături energice, bărbătești, cu care stăm de vorbă, Titi Enăchescu, comandantul aeroclubului Brașov nu știe care-i casa lui adevărată: aceea în care îl așteaptă cu drag, dar de fiecare dată și cu puțină emoție, soția și fiica lui, Adriana, sau cîmpul acesta de aviație, de la Sinpetru, pe care l-a transformat într-un institut superior de planorism, frecventat de zeci și zeci de tineri, veniți să învețe secretele zborului fără motor, să-i cunoască deliciile?

Vara, cel puțin, Titi Enăchescu uită că mai trebuie să și plece de pe aerodrom. Și, cînd nu este aici, poate fi găsit la cealaltă margine a Brașovului, la Ghimbav, unde se desfășoară lecțiile și... extemporalele de parașutism. Soția lui este mereu în alarmă, gîndindu-se că, acolo, în înaltul cerului, nu este cel mai... sigur loc de muncă, dar nu-și exprimă niciodată aceste temeri. La ce bun, de altfel? În primul rînd, Titi ar izbucni într-un hohot de rîs și ar încerca s-o convingă că pe șoselele aeriene riscul unui accident de... circulație este de o sută de ori mai mic decît pe pămînt, chiar dacă ne referim la pașnicii pietoni și nu la conducătorii de vehicule cu motor. Și apoi, parcă ar exista o forță misterioasă, capabilă să-l desprindă pe Titi Enăchescu de pe aerodromul Sinpetru și să-l ducă spre alte ocupații, în care oamenilor li se cer mai puține virtuți și curaj înainte de toate?

Eu nu i-am pus această întrebare, dar apreciatul zburător a întîlnit-o, poate, în ochii mei. Și, în locul oricărui răspuns, m-a invitat să iau loc în planorul aflat la cîțiva metri de noi. N-am ezitat nici măcar o fracțiune de secundă. Orice reticență ar fi apărut ridicolă în această ambianță, în această aulă a temerității în care cursanții, băieți și fete, urcă și coboară mereu din înălțimi, cu dezinvoltura cu care ar face o plimbare, duminica, cu bicicleta.

Convorbirea, începută pe pămînt, continuă în aer, în timp ce planorul condus de Titi Enăchescu caută miracoloșii curenți care îl poartă tot mai sus, tot mai departe...

— Acesta este adevăratul zbor — exlamă Titi Enăchescu, cu entuziasmul unui adolescent, la prima lui întîlnire cu planorul. Am urmat, în tinerețe, după ce am terminat liceul, și cursurile școlii de pilotaj de la Pileș. Pentru completarea pregătirii profesionale, am făcut și parașutism. Cred însă că un zburător se simte realizat pe deplin numai la bordul unui planor, privind cum zboară alături, supunîndu-se acelorași legi, păsările cerului.

Îndrăgostit de acest sport, Titi Enăchescu a atacat piscurile marii performanțe, realizînd anul trecut două valoroase recorduri republicane. Ridicîndu-se la 8 630 de metri, cu prilejul unui zbor Brașov-Arad, el a bătut recordul de altitudine absolută, realizînd totodată și o altă performanță-record; un cîștig de înălțime de 6 630 de metri. Așadar, două diamante la insigna de aur!

...Convins că ocazionalul lui companion de zbor n-are ambiția să cucerească nici un diamant, Titi Enăchescu nu mă urcă mai sus de 500 de metri, readucîndu-mă după vreo 20 de minute pe pămînt și oferindu-mi astfel un moment, poate tot atît de emoționant ca acela pe care l-a trăit Neil Armstrong cînd a pus piciorul pe lună...

Oricum, pămîntul este un loc mai propice pentru interviuri! Titi Enăchescu îmi împărtășește secretele zborului pe care îl întreprinsesem cu cîteva minute înainte. Drept... benzină, planorul folosise energiile atmosferei, curenții termici descendenți. El îmi vorbește cu siguranță, cu simplitate despre o mie de lucruri pe care nici acum nu reușesc să le înțeleg prea bine, punîndu-mă astfel în fața unor realități convingătoare. Planorismul, zborul, în general, nu se bizuie atît pe curaj, cît pe multiplele cunoștințe profesionale ale pilotului, pe o cultură generală bine sedimentată.

— Nu e atît de greu să conduci un planor și, mai tîrziu, un aparat cu motor, ne mărturisește Titi Enăchescu. Dar, pentru a-l stăpîni pe deplin, pentru a porni la drum fără cea mai mică îndoială — și aceasta este prima lege în aviație — trebuie să fii, păstrînd proporțiile și rugînd să mi se ierte apropierea, un mic savant. Se vorbește despre îndrăzneala celor trei cosmonauți americani, care au cucerit luna. În rîndurile tineretului, în special, poți găsi oameni și mai temerari. Dar curajul și dîrzenia lui Armstrong, Aldrin și Collins n-au avut decît foarte puține contingențe cu aventura, datorită excepționalei lor pregătiri, sub toate aspectele. Adresîndu-mă tinerilor care visează să devină aviatori — și numărul lor crește mereu în țara noastră — țin să le spun că lucrul cel mai cuminte este să înceapă cu aeromodelismul, care reprezintă, în fapt, poarta de intrare în aviație, să frecventeze cursurile de rachetomodele, să deschidă larg cărțile de specialitate.

...Sînt trei ore de cînd am venit pe aerodromul Sinpetru. În fapt, am consacrat puține minute convorbirii cu Titi Enăchescu. Nici nu puteam să ne întindem la vorbă. Duminica este, la drept vorbind, marea zi de lucru a aerodromului. E preferabil să privim, să admirăm și să reținem cîte ceva din tot ceea ce vedem. Încă un planor a aterizat la picioarele noastre. Din el sare, grațioasă, studenta Marcela Banaru, înscrisă la „fără frecvență" la Institutul de educație fizică și sport. Îi zîmbește cu recunoștință lui Titi Enăchescu, cel care a inițiat-o în tainele zborului fără motor, care i-a prins de umeri nevăzute și vrăjite aripi. Dar parcă numai ea? Unii dintre elevii lui Titi Enăchescu — Lucia Ardeleanu, Vasile Mihanciu, Gheorghe Negustoru, Gheorghe Pîrvan și Florea Tudoran — dovedind valori ridicate, au primit confirmarea oficială a talentului și priceperii lor, devenind maeștri ai sportului la planorism.

Cu o asemenea activitate didactică în urma sa, cu performanțe personale care se confundă cu două remarcabile recorduri republicane, Titi Enăchescu le-a ușurat munca celor ce aveau sarcina să aleagă pe cel mai bun sportiv al județului Brașov, în anul 1968.

Cred că n-a avut contracandidat!

Jack BERARIU

Optimism după Minsk

(Urmare din pag. 1)

țime. Echipa noastră se dovedește a fi mai omogenă, iar maturitatea sportivă a componenților ei a crescut mult. Cu o pregătire adecvată și cu un lot complet floretiștii vor fi în măsură să furnizeze o dispută foarte strînsă cu principalele aspirante la titlul mondial, echipele U.R.S.S. și Franței.

Cît privește individualele, desigur că ne-am așteptat la mai mult de la Țiu, finalist la J.O. Se pare că el trece printr-o ușoară criză de formă. Dar, în timpul care a mai rămas pînă la competiție, Țiu poate reintra în plutonul fruntașilor. Haukler, floretist experimentat, a greșit în asalturile decisive îndeosebi printr-o totală lipsă de atenție. Aceasta l-a costat calificarea în finală...

— Floretistele și-au confirmat valoarea ocupînd același loc III ca și în ediția precedentă a competiției. Considerați că ele pot aspira la un loc și mai bun?

— Din lotul feminin de floretă au lipsit două titulare, Olga Szabo și Ana Ene, astfel că greul l-au dus — în principal — Ileana Drîmbă și Maria Vicol. La Havana, sperăm să aliniem „4"-ul clasic — Szabo, Drîmbă, Vicol și Ene. Numai în cazul în care ultima dintre floretiste nu se va restabili sau nu va atinge forma cea mai bună vom recurge la Suzana Ardeleanu sau la Adriana Moroșan. De reținut, că la Minsk, Moroșan, a învins-o pe campioana olimpică, Novikova.

— Presa sovietică de specialitate apreciază laudativ rezultatele sabrerilor noștri: cîte un loc 4 la echipe și la individuale. Ce semnificație acordați acestor rezultate?

— Sabrerii români și-au cîștigat dreptul de a participa la competiție, clasîndu-se după echipele U.R.S.S., Ungariei și Poloniei. Există, astfel, perspectiva ca echipa de sabie a României să se claseze printre primele 6 din lume, ceea ce pentru actuala etapă de relansare a sabiei, ar fi un rezultat satisfăcător.

Obținînd locul 4 la individuale, Irimiciuc s-a impus specialiștilor care văd în el un sabrer de mare viitor. Eu i-aș recomanda, însă, ca talentului să-i asocieze un volum de pregătire adecvat și mai multă modestie.

— Pentru spadă ce concluzii se pot trage? Locul IV este suficient de edificator pentru a face anticipări la mondiale?

— Spada progresează ceva mai lent decît sabia. Totuși, avem convingerea că s-ar putea obține un loc printre primele 6 la mondiale. În orice caz, la această probă se va da bătălia cea mai spectaculoasă; o probă cu sute de trăgători și în care arbitrajul își spune cuvîntul cel mai puțin. Ne punem speranțe și pentru individuale, mai ales în Pongrac, Sepeșiu și Al. Istrate, adică în trăgătorii tineri, titulari și pentru viitoarea Olimpiadă.

— Ce va urma acum? O etapă de odihnă sau dimpotrivă pregătirea va continua pînă în preajma mondialelor?

— Lotul nostru, foarte solicitat încă de la începutul anului trecut, simte nevoia unei perioade de odihnă. După o pauză de trei săptămîni, pregătirile vor fi reluate în vederea definitivării loturilor pe probe. Criterii? Nu numai gradul de pregătire și performanțele, ci și starea de sănătate, puterea de adaptabilitate la condițiile de climă ale Cubei (căldură și multă umezeală). Cuvîntul medicului va fi, deci, determinant.

ANUNȚ

INTREPRINDEREA OPTICA ROMÂNĂ

din București, str. Intrarea I.O.R. nr. 4, sectorul 4, telefon 21 00 10 — interior 163 și 185

ANGAJEAZĂ DE URGENȚĂ TINERI ÎN VÎRSTĂ DE 15—18 ANI împliniți, PENTRU A SE CALIFICA PRIN UCENICIE LA LOCUL DE MUNCĂ în următoarele meserii:

— Lăcătuși construcții metalice, cu durata de 3 ani, cu pregătirea teoretică, la Școala profesională „Timpuri Noi";

— Vopsitori industriali, cu durata de 2 ani, cu pregătirea teoretică la Școala profesională „Grivița Roșie";

— Strungari la strunguri paralele, cu durata de 2 ani și pregătirea teoretică prin cursuri de scurtă durată în cadrul întreprinderii.

Înscrierile se fac la sediul întreprinderii pînă la data de 28 august 1969, pe baza următoarelor acte:
— Certificat de naștere — copie și original;
— Diploma sau adeverința de absolvire a școlii generale;
— Fișa copilului de la 0—15 ani pe care o eliberează școala generală absolvită, sau certificat medical eliberat de Circumscripția medico-sanitară;
— Buletin de analiză a sîngelui și examenul radiologic pulmonar.

Se primesc candidați (băieți) din toate județele țării cu condiția să aibă domiciliul asigurat în București.

PE ECRANE